

тағъ въ темніцата, и Іѡсифъ вѣлъ
 долженъ да ги наглѣдва. Вѣдна сътри-
 на като ѿишѣлъ Іѡсифъ при тѣхъ, на-
 мѣрилъ ги совсѣмъ ѿгрижены. Іѡ-
 сифъ наченалъ да имъ говори, и попы-
 талъ Зарадѣ причината на тѣхната
 скорбь и грижа. И тѣи мѣ ѿговорили:
 чи въ премѣналата нощь видѣли и двой-
 цата сань, и никой сѧ ни наишѣлъ,
 дѣто да мόжи да имъ го растолкѹва.
 Іѡсифъ, макаръ, да имъ рѣкалъ: какъ
 твѣ єдинъ Божъ мόжи да ѿкрыва са-
 нювѣти. ала ги просилъ да кажатъ кой
 какавъ є сань видѣлъ, Тога съ вѣно-
 черпецатъ приказали Іѡсифъ санатъ си
 сасъ тај прилика: присанимисѧ, рѣкалъ
 той, єдна вѣноградна лоза, и на неѧ
 три прѣчки сасъ ѿзрѣло грозди, и ва-
 то чи сабирахъ Онова грозди въ чашата
 на Фараѡнова, дѣто тїа сѧ нахожда-
 ше тогиба въ рацѣти ми, и като ис-
 цѣждахъ гроздито, подавахъ чашата
 на Фараѡна. Іѡсифъ мѣ рѣкалъ тосъ
 часъ, чи той сань изѧвѣба товѣнѣшо:
 трити прѣчки лозани знаменуватъ три
 дни, и така послаѣ три дни Фараѡнъ
 ще прѣти да та ѿпѣснатъ ѿ темніца-

та,